

— Цар за всичко се намира — окуражи го лекарят и се догади за нещо друго. — Казахте — продължи той — че сърцето ви било заключено; от кога ви се случи това?

Кажи го — близо три години. Сега съм говедар на селото, но тогава бях рибар. Попитай за Петка Балъкчията — всички ще ти кажат . . . Та казвам, тогава бях рибар. Ловях риба, когато ми се пощеше; не е като сега щеш-нешеш, всяка сутрин въ празник и въ делник, тръгваш от махала на махала, викаш, събираш говедата и ги извеждаш на паша. Тичаш по цял ден, печеш се на слънцето — грохнеш. Отгоре на туй и селяните те мършат и кмета те хока . . . Трай душо, черней кожо! — казваш и мълчиш. Не може иначе, — натирват те, иди си бий главата после съ два камъка, пък стария занаят да почна — не мога. А мило ми е за него. Често пъти излизам вечер на двора и гледам: на ляла се оная месечина, светнала да речеш че е ден. Па ми текне — откача от гредата сертмето, метна го два три пъти, събирам го и пак го слагам на мястото му. Да ме види някой че го хвърлям на сухо — ще каже: луд съм. Имало да се тегли — няма що: от тегло се не избягва. Жално ми е, и тежко но . . . случи се тогава . . .

— Какво? — запита нетърпеливо лекаря съ интереса на дете, което очаква развързката на чудна, вълшебна приказка.

На най-големия ми душманин да се не случва. На тебе ще го разкажа като пред свещеник на изповед . . . Страшно беше то, господин докторе, още ми настръхват косите на главата, а по тялото ми като че полазват змийчета, колчим си го спомня. Беше есента . . . има-няма вече — казах — три години. Смутно време беше тогава; хората